

Věra Rygrová – vlastní životopis

Narodila jsem se 3.6.1950 jako třetí dcera rodičům Viktoru a Emílii Vašatých, kteří hospodařili na menším statku v Malé Skrovnice čp. 2. Tato usedlost patřila naší rodině od 17. století. Vzhledem k tomu, že jsme měli 17,31 ha půdy a 9,93 ha lesa v padesátých letech jsme byli komunisty označeni jako kulaci, což znamenalo vysoké dodávky obilí, masa, vajec, mléka a brambor. Zabavili traktor, pluh a samovaz, náhradu za tyto stroje jsme dostali jako dědicové až po sametové revoluci. Neplnění dodávek pak znamenalo i vězení. Moje dvě sestry, Vlasta a Libuše, které byly o 15 a 13 let starší, po skončení základní školy nemohly dále studovat a musely pomáhat v hospodářství. Já jsem také si nemohla moc hrát, musela jsem s rodiči na pole. Hračky jsem podělila po sestřích, rozbitou panenku, šila nalepením koudele místo vlasů, a rozbitý kočárek. Dále si vzpomínám na kostky, protože na hračky nebyly peníze, vše se investovalo do hospodářství. Když jsem byla větší tak jsem milovala knížky, které bylo možné si vypůjčit v knihovně, ale mohla jsem si číst až po práci, nebo v neděli. Když mi bylo 6 let tak zesílil tlak na rodiče, aby v rámci kolektivizace vstoupili do JZD, což dostali za úkol komunisté, kteří k nám jezdili a přesvědčovali, aby rodiče podepsali přihlášku. Slibovali, že pokud podepíšou, podepíše celá vesnice a moje sestra, která chtěla jít na účetnickou školu, bude moct, s tím, že do zemědělství mají ještě mne.

Já jsem nastoupila do Základní školy ve Velké Skrovnici. Škola to byla jednotřídní, od první do páté třídy jsme se učili v jedné místnosti. Nebyla tam zavedena voda, a tak záchody byly suché a na mytí rukou byla konev s vodou, kterou jsme si museli na vozíku přivést. Paní učitelka nás řádně připravila pak na přestup do 6. třídy do Brandýsa nad Orlicí.

V roce 1967 naši ne moc dobrovolně podepsali vstup do JZD a předali tam veškerá zvířata, krmiva a sadbu. Tatínek se stal předsedou a u nás vznikla kancelář JZD. Do chléva svedli býky, na výměnek kuřata. Po roce se JZD spojilo s vedlejší vesnicí, kde předsedu zavřeli.

Když mi bylo 11 let moje sestra po ukončení účetnické školy chtěla jít pracovat do Vysokého Mýta, tak se tatínek s předsedou JZD dohodl, že může jít, ale já musím jít pracovat do JZD. To nebyla dobrá perspektiva, zemědělství bylo podceňované, každý to považoval za podřadné zaměstnání. A tak když jsem si v 9. třídě dovolila napsat přihlášku na zemědělskou účetnickou školu, předseda zajel do školy a tuto přihlášku roztrhal s tím, že mohu jít maximálně do učiliště, kde po skončení se stávali žáci traktoristy. Předseda určil, že to ještě odsouhlasí členská schůze JZD, kam mám jít. Samozřejmě, že lidé odsouhlasili, že nikam. Ředitel školy vzhledem k mému vyznamenání nakonec dosáhl toho, že jsem mohla jít na Střední zemědělskou školu obor pěstitel, chovatel do Lanškrouna. I když tento obor

mě moc nezajímal. Celé mládí jsem musela po večerech pomáhat mamince, která krmila býky anebo za ní jít na pole okopávat řepu, nebo pomoci při senech. Po maturitě jsem nastoupila do JZD na funkce mzdové účetní, protože právě hledali náhradu za pána, který odešel do důchodu. Později jsem po schválení předsedou absolvovala večerně nástavbu na maturitu, obor ekonomika a účetnictví. Neměla jsem dopravní spojení, musela jsem chodit 5 km na vlak. V roce 1975 jsem se vdala za Josefa Rygra a odstěhovala se do Častolovic. Manžel pracoval jako řidič nákladního auta a jeho velkou zálibou byla hudba. Hrál na saxofon a s kamarády chodil hrát na svatby a různé oslavy.

Nastoupila jsem do Stavebních izolací jako mzdová účetní. V roce 1976 se mi narodila dcera Lenka a v roce 1978 syn Jiří. Po mateřské dovolené jsem se vrátila a pracovala jako materiálová účetní, později jako sekretářka. V roce 1984 jsem se stala hlavní účetní. Byli jsme jen pobočným závodem, kde hlavní práce na základě našich podkladů dělali na sálovém počítači na ředitelství v Praze. Při své práci jsem zodpovídala za celé finanční oddělení. Musela jsem se neustále vzdělávat, zvláště po roce 1989, kdy závod se stal samostatným státním podnikem. V té době vznikalo mnoho nových zákonů, jak v účetnictví, daních a občanském zákoníku, zákoníku práce a podobně. Později přišla privatizace a náš podnik se stal Orsil s.r.o. V práci jsem trávila i 10 hodin abych vše kontrolovala. Rok před důchodem jsem dostala výpověď, protože se úsek stěhoval do Prahy. Nesehnala jsem zaměstnání a tak jsem odešla do důchodu. I přes to po odchodu mne až do 70 let každý rok chtěli, abych jim pomohla s inventurou.

Přihlásila jsem se na Úřad práce a hledala zaměstnání i přes moje vědomosti, vzhledem k věku jsem nesehnala nic, a tak jsem asi o čtvrt roku dříve šla do důchodu. Při své práci se lety měnila technika administrativy, začínala jsem pracovat na ruční kalkulačce na kliku, později na elektrických počítačkách, a nakonec na počítači. V současné době jednou týdně pracuji jako účetní v jednom spolku a navštěvuji univerzitu třetího věku.